

“मीठे बच्चे- कामकाज गर्दा पनि एक बाबाको याद रहोस्, हिँड्दा-डुल्दा बाबा र घरलाई याद गर। यही तिम्रो बहादुरी हो।”

प्रश्न:- बाबाको आदर र अनादर कहिले र कसरी हुन्छ?

उत्तर:- जब तिम्रो बच्चाहरू बाबालाई राम्ररी याद गर्छौं तब सम्मान दिन्छौं। यदि याद गर्ने फर्सद छैन भन्छौं भने यो पनि एक प्रकारको अनादर गर्नु जस्तै हो। वास्तवमा यो बाबाको अनादर गरेको होइन, यो त आफ्नै अनादर गर्नु हो। त्यसैले प्रसिद्ध केवल भाषणमा होइन, यादको यात्रामा बन्नु पर्छ, यादको चार्ट राख। यादद्वारा नै आत्मा सतोप्रधान बन्छ।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूप्रति रुहानी बाबा सम्झाउनु हुन्छ, यो जुन ८४ को चक्रको ज्ञान सम्झाइन्छ यो त एक ज्ञान हो, जुन हामी बच्चाहरूले जन्म-जन्मान्तर पढ्यौं र धारणा गर्दै आएका छौं। यो त बिल्कुल सहज छ, यो कुनै नयाँ कुरा होइन।

बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्म तिमिले कति पुनर्जन्म लिएका छौं। यो ज्ञान त सहज रूपले बुद्धिमा छ। यो पनि एक पढाइ हो, रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई सम्झनु छ। त्यो बाबा बाहेक अरु कसैले सम्झाउन सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यस ज्ञान भन्दा पनि श्रेष्ठ कुरा हो यादको यात्रा, जसलाई योग भनिन्छ। योग अक्षर प्रख्यात छ। तर यो हो यादको यात्रा। जसरी मनुष्य यात्रामा जान्छन्, भन्छन् हामी फलानो तीर्थयात्रामा जान्छौं। श्रीनाथ वा अमरनाथ जान्छन् त्यसैले त्यो याद रहन्छ। अहिले तिम्रीलाई थाहा छ- रुहानी बाबाले त धेरै लामो यात्रा सिकाउनु हुन्छ- मलाई याद गर। ती अन्य यात्राबाट त फर्केर आउँछन्। यो त त्यो यात्रा हो जो मुक्तिधाममा गएर निवास गर्नु छ। आउन त पार्टमा आउनु छ तर यस पुरानो दुनियाँमा होइन। यस पुरानो दुनियाँबाट तिम्रीलाई वैराग्य छ। यो त छी-छी रावण राज्य हो। त्यसैले मूल कुरा हो यादको यात्रा। कति बच्चाहरूले यो पनि सम्झदैनन्, कसरी याद गर्नुपर्छ। कोही याद गर्छन् वा गर्दैनन्- यो देख्नमा त कुनै चीज आउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गर्नु छ। देखिने चीज त होइन। न त थाहा हुन सक्छ। त्यस अवस्थामा कहाँसम्म यादको यात्रा कायम रहन्छ, यो त स्वयं नै जान्नु। युक्ति त धेरैलाई बताउनु हुन्छ। कल्याणकारी बाबाले सम्झाउनु भएको छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर शिव बाबालाई याद गर। हुन त आफ्नो सेवा पनि गर्दै रहनु छ। जस्तै, चौकीदारमा बच्चाहरू छन्, चक्कर लगाउँदै रहन्छन्, यिनलाई यादमा रहनु त धेरै सहज छ। केवल बाबाको याद सिवाय अरु केही पनि याद आउनु हुँदैन। बाबा उदाहरण दिएर बताउनु हुन्छ, त्यसै यादको यात्रामा नै आऊन्, जाऊन्। जसरी पादरीहरू रहन्छन्, कति शान्तिमा रहन्छन्। त्यस्तै तिम्रो बच्चाहरूले पनि धेरै प्रेमले बाबा र घरलाई याद गर्नुपर्छ। यो लक्ष्य धेरै ठूलो छ। भक्तहरू पनि यही पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन- हामी फर्केर जानु छ। उनीहरू त सम्झन्छन् जब कलियुग पूरा हुन्छ, तब जान्छौं। उनीहरूलाई पनि यो सिकाउनेवाला त अरु कोही छैनन्। तिम्रो बच्चाहरूलाई त सिकाइन्छ। जस्तै, पहरा दिन्छौं भने एकान्तमा जति बाबालाई याद गर्छौं त्यति राम्रो हुन्छ। यादबाट पाप काटिन्छ। जन्म-जन्मान्तरको पाप शिरमाथि छ। जो पहिला सतोप्रधान बन्छन्, रामराज्यमा पनि पहिला उनीहरू जान्छन्। त्यसैले उनीहरू नै सबैभन्दा धेरै यादको यात्रामा रहनु पर्छ। कल्प-कल्पको कुरा हो। यिनलाई यादको यात्रामा रहने राम्रो अवसर छ। यहाँ त कुनै लडाइँ-झगडाको कुरा छैन। आउँदा-जाँदा अथवा बस्दा एक पन्थ, दुई कार्य- पहरा पनि देऊ, बाबालाई पनि याद गर। कर्म गर्दै बाबालाई याद गरिराख। पहरा दिनेलाई त सबैभन्दा धेरै फाइदा छ। चाहे दिनमा, चाहे रातमा जो पहरा दिन्छन्, उनीहरूको लागि धेरै फाइदा छ, यदि यस्तो यादमा रहने बानी पर्यो भने। बाबाले यो धेरै राम्रो सेवा दिनुभएको छ, पहरा र यादको यात्रा। यो पनि अवसर मिल्छ बाबाको यादमा रहने। यी भिन्न-भिन्न युक्तिहरू बताइन्छन् यादको यात्रामा रहने। यहाँ तिम्रो जति यादमा रहन सक्छौं त्यति बाहिर धन्दा आदिमा सक्दैनौं। त्यसैले मधुवनमा आउँछन् रिफ्रेस हुन। एकान्तमा गएर एक पहाडमा बसेर यादको यात्रामा रहन्, फेरि एक जाऊन् वा २-३ जाऊन्। यहाँ अवसर धेरै राम्रो छ। यही बाबाको याद मुख्य हो। भारतवर्षको प्राचीन योग पनि धेरै प्रसिद्ध छ। अहिले तिमिले सम्झन्छौं- यस यादको यात्राबाट पाप काटिन्छ। हामी सतोप्रधान बन्छौं। त्यसैले यसमा पुरुषार्थ धेरै राम्रो गर्नु छ, बहादुरी त यसैमा छ- जसले काम गर्दै बाबाको याद

गरेर देखाऊन्। कर्म त गर्नु नै छ किनकि तिमी हौ प्रवृत्ति मार्गवाला। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर धन्दा आदि गर्दै बुद्धिमा बाबाको याद रहोस्, यसमा तिमी धेरै-धेरै कमाई छ। हुन त अहिले कति बच्चाहरूको बुद्धिमा आउँदैन। बाबा भनिरहनुहुन्छ चार्ट राख। धेरथोर कसैले लेख्छन्। बाबा युक्तिहरू त धेरै बताउनु हुन्छ। बच्चाहरू चाहन्छन् बाबाको पासमा जाऔं। यहाँ धेरै कमाई गर्न सक्छन्। एकान्त धेरै राम्रो छ। बाबाले सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ—मलाई याद गर्यौं भने पाप काटिन्छ किनकि जन्म-जन्मान्तरको पाप शिरमाथि छ। विकारको लागि कति झगडा चल्छ, विघ्न पर्छ। भन्छन्— बाबा! हामीलाई पवित्र रहन दिदैन। बाबा भन्छन्— प्यारा बच्चाहरू! तिमी यादको यात्रामा रहेर जन्म-जन्मान्तरको पाप जो शिर माथि छ, त्यो बोझ उतार। घरमा बसेर शिवबाबाको याद गर्दै गर। याद त जहाँ बसेर पनि गर्न सक्छौ। जहाँ रहेर पनि यो अभ्यास गर्नु छ। जति पनि आउँछन् उनलाई पनि सन्देश देऊ। बाबा भन्छन्— आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर, यसलाई नै योगबल भनिन्छ। बल अर्थात् तागत, शक्ति। बाबालाई सर्वशक्तिमान भनिन्छ नि। त्यो शक्ति बाबाबाट कसरी मिल्छ? बाबा स्वयं भन्छन्—मलाई याद गर। तिमी तल गिर्दै गिर्दै तमोप्रधान बनिसकेका छौ त्यसैले त्यो शक्ति बिल्कुल खतम भइसकेको छ। पाईको पनि रहेको छैन। तिमीमा पनि कोही छन् जसले राम्रोसँग सम्झाउँछन्, बाबालाई याद गर्छन्।

आफैसँग सोध्नु छ— मेरो चार्ट कस्तो रहन्छ? बाबा त सबै बच्चाहरूलाई भन्छन्, यादको यात्रा मुख्य हो। यादबाट नै तिमी पाप काटिन्छ। ठीक छ कोही सावधान गराउनेवाला छैन भने पनि बाबालाई याद गर्न त सक्छौ नि। बेलायतमा एकलै भए पनि यादमा रहन सक्छौ। सम्झ कोही विवाह गरेको छ, स्त्री अरु ठाउँमा छिन् भने उनलाई पनि लेख्न सक्छौ— तिमी केवल एउटा कुरा याद गर— बाबालाई याद गर्यौं भने जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुन्छ। विनाश सामुन्ने खडा छ। बाबाले युक्ति त धेरै राम्रो सम्झाइरहनु हुन्छ फेरि पनि कसैले गरुन्, नगरुन्, उनको मर्जी। बच्चाहरूले पनि सम्झन्छन् होला, बाबाले राय त धेरै राम्रो दिनुहुन्छ। हाम्रो काम हो मित्र-सम्बन्धी आदि जति पनि मिल्छन्, सबैलाई सन्देश दिनु। साथी होस् वा कोही पनि होस्, सेवाको शोख हुनुपर्छ। तिमीसँग चित्र त छ, ब्याज पनि छ। यो धेरै राम्रो चौज हो। ब्याजले कसैलाई पनि लक्ष्मी-नारायण बनाउन सक्छ। त्रिमूर्तिको चित्रमा राम्रोसँग सम्झाउनु पर्छ, यिनको माथि शिव हुनुहुन्छ। अरुले पनि त्रिमूर्ति बनाउँछन्, माथि शिव देखाउँदैनन्। शिवलाई नजानेका हुनाले भारतवर्षको जहाज डुबेको छ। अब शिवबाबाद्वारा नै जहाज पार लाग्छ। पुकार्छन् पतित-पावन आएर हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस् फेरि पनि सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। कति पाई-पैसाको भूल हो। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— तिमीले यस्तो-यस्तो भाषण गर्नुपर्छ। बाबा पनि निर्देशन दिँदै रहनुहुन्छ— यस्तो संग्रहालय खोल, सेवा गर तब धेरै आउने छन्। सर्कस पनि ठूला-ठूला शहरमा खोल्छन् नि। उनीहरूसँग कति सामान रहन्छ। गाउँ-गाउँबाट हेर्नको लागि मानिस आउँछन्। त्यसैले बाबा भन्छन्— तिमी पनि यस्तै एकदम राम्रो संग्रहालय बनाऊ, जो देखेर प्रसन्न हुन्, फेरि अरूलाई गएर सुनाउन। यो पनि सम्झाउनु हुन्छ— जे पनि सेवा हुन्छ, कल्प पहिला जस्तै हुन्छ, तर सत्ताप्रधान बन्ने ख्याल धेरै राख्नुपर्छ। यसमा पनि बच्चाहरू लापरवाही गर्छन्। मायाले विघ्न पनि यस यादको यात्रामा पर्छ। आफ्नो दिलसँग सोध्नुपर्छ— यति मलाई शोख छ, मेहनत गर्छु? ज्ञान त सामान्य कुरा हो। बाबा बाहेक ८४ को चक्र कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाँकी यादको यात्रा हो मुख्य। अन्त्यमा एक बाबा सिवाय कसैको याद नआओस्। निर्देशन त बाबा पूरा दिनुहुन्छ। मुख्य कुरा हो याद गर्नु पर्ने। तिमी कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। ठीक छ, जो कोहीलाई पनि तिमी ब्याजद्वारा सम्झाउन सक्छौ। अरु कसैसँग यस्तो अर्थ सहितको तक्मा हुँदैन। सेनाहरू राम्रो काम गर्छन् भने उनलाई तक्मा मिल्छ। राय साहेबको तक्मा, सबैले देखे छन् यिनलाई वायसरायबाट अधिकार मिलेको हो। पहिला वायसराय हुन्थे। अहिले त उनीहरूसँग कुनै शक्ति छैन। अहिले त कति झगडा भइरहन्छ। मनुष्य धेरै भइसकेका छन् त्यसैले उनको लागि जमीन चाहिन्छ शहरमा। अहिले बाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ, यति सबै खतम भएर बाँकी कति थोरै रहन्छन्। जमीन धेरै हुन्छ। त्यहाँ त सबै कुरा नयाँ हुन्छ। त्यस दुनियाँमा जानको लागि फेरि राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। हरेक मनुष्यले पुरुषार्थ गर्छन् धेरै उच्च पैदा पाउनको लागि। कोही पूरा पुरुषार्थ गर्दैनन् भने सम्झन्छन् फेल हुन्छ। स्वयं पनि सम्झन्छन् म फेल हुन्छु फेरि पढाइ आदिलाई छोडेर नोकरीमा लाग्छन्। आजकल त नोकरीमा पनि धेरै कडा काइदा निकालिरहन्छन्। मनुष्य धेरै दुःखी छन्। अब बाबा तिमीलाई यस्तो मार्ग बताउनु हुन्छ जहाँ २१ जन्म कहिल्यै दुःखको नाम रहदैन। बाबा भन्छन्— केवल यादको यात्रामा रहनु। जति हुन सक्छ रातमा धेरै राम्रो हुन्छ। ठीक छ पल्टेर पनि याद गर। कसैलाई फेरि निद्रा आउँछ। वृद्ध छ, धेरै बस्न सक्दैन भने अवश्य सुत्छ। पल्टेर पनि बाबालाई याद गर्दै रहन्छन्। धेरै खुशी भित्र रहन्छ किनकि धेरै ठूलो कमाई छ। समय त रहेको छ तर मृत्युको कुनै ठेगाना छैन, यो त सम्झन्छन्। त्यसैले

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- मुख्य हो यादको यात्रा। बाहिर शहरमा त मुश्किल छ। यहाँ आउँछन् भने धेरै राम्रो अवसर मिल्छ। कुनै चिन्ताको कुरा छैन। त्यसैले यहाँ चार्ट बढाउँदै जाऊ। तिमी चरित्र पनि यसबाट सुध्रिदै जान्छ। तर माया ठूलो शत्रु हो। घरमा रहनेलाई त्यति कदर रहँदैन, जति बाहिरकालाई रहन्छ। फेरि पनि यस समय गोपहरूको रिजल्ट राम्रो छ।

कति बच्चीहरू लेख्छन् विवाहको लागि धेरै हैरान गर्छन्, के गरूँ? जो मजबुत समझदार बच्चीहरू छन्, उनीहरूले यस्तो कहिल्यै लेख्दैनन्। लेख्छन् भने बाबा सम्झनुहुन्छ- भेडा-बाख्रा हुन्। यो त आफ्नो हातमा छ जीवनलाई बचाउनु। यस दुनियामा अनेक प्रकारका दुःख छन्। अब बाबा त सहज बताउनु हुन्छ।

तिमी बच्चाहरू त महान् भाग्यशाली हौ जो आएर साहेबजादा (ईश्वरीय सन्तान) बनेका छौ। बाबाले कति उच्च बनाउनु हुन्छ। फेरि पनि तिमी बाबालाई गाली गर्छौ, त्यो पनि कच्चा गाली। यति तमोप्रधान बनेका छौ कुरै नसोध। यो भन्दा धेरै अरु के सहन गरूँ? भन्छन् नि- धेरै सतायौ भने खतम गरिदिन्छु। त्यसैले बाबा बसेर यो कुरा सम्झाउनु हुन्छ। शास्त्रमा त कहानीहरू लेखेका छन्। बाबा युक्ति त धेरै सहज बताउनु हुन्छ। कर्म गरेर पनि याद गर, यसमा धेरै-धेरै फाइदा छ। बिहान सबेरै आएर यादमा बस। धेरै आनन्द आउने छ। तर यति शोख छैन। शिक्षकले विद्यार्थीको चालचलनबाट बुझ्छन्- यो फेल हुन्छ। बाबा पनि सम्झनुहुन्छ- यो फेल हुन्छ, त्यो पनि कल्प-कल्पान्तरको लागि। हुन त भाषणमा धेरै होसियार छन्, प्रदर्शनीमा पनि सम्झाउन सक्छौ तर याद छैन, यसमा फेल हुन्छन्। यो पनि मानौं अनादर गर्छन्। आफ्नै गर्छन्, शिव बाबाको त अनादर हुँदैन। यस्तो त कसैले भन्न सक्दैनन् हामीलाई याद गर्ने फुर्सद नै छैन। बाबा मान्नुहुन्छ। स्नान गर्दा पनि याद गर्ने सक्छौ। भोजन गर्ने समयमा बाबालाई याद गर, यसमा धेरै-धेरै कमाई हुन्छ। कति बच्चाहरू केवल भाषणमा प्रसिद्ध छन्, योगमा छैनन्। त्यो अहंकारले पनि गिराउँछ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सर्वशक्तिमान बाबाबाट शक्ति लिनको लागि यादको चार्ट बढाउनु छ। यादका भिन्न-भिन्न युक्तिहरू रचनु पर्छ। एकान्तमा बसेर विशेष कमाई जम्मा गर्नु छ।

२) सतोप्रधान बन्ने ख्याल राख्नु छ। लापर्बाही गर्नु हुँदैन। अहंकारमा आउनु हुँदैन। सेवाको सोख पनि राख्नु छ, साथ-साथै यादको यात्रामा पनि रहनु छ।

वरदान:- बुद्धिलाई मेरोपनको फेरोबाट निकालेर उलझनहरूबाट मुक्त रहने न्यारा, ट्रस्टी भव जब बुद्धि कुनै कुरामा उलझिन्छ तब सम्झ अवश्य कुनै न कुनै मेरोपन छ। जहाँ मेरो आउँछ त्यहाँ बुद्धिको फेरो लाग्छ। गृहस्थी बनेर सोच्नाले गडबड हुन्छ त्यसैले विल्कुल न्यारा र ट्रस्टी बन। यो मेरोपन- मेरो नाम खराब हुन्छ, मेरो ग्लानि हुन्छ... यो सोच्नु नै उलझन हो। फेरि जति सुझाउने कोशिश गर्नेछौ त्यति नै उलझिदै जान्छौ। त्यसैले ट्रस्टी बनेर मुक्त होऊ। भगवानका बच्चाहरू कहिले उलझनमा आउन सक्दैनन्।

स्लोगन:- बाबाको बच्चा हौ, त्यसैले सानो दिल न गर, स-सानो कुरामा नडराऊ।